D·N
5/9 1948

Vad valet gäller

I dagens läge riktar inte socialdemokratin sina angrepp mot högerpartiet, trots att detta parti "överväger" — resulterar "övervägandet" i en ståndpunkt före valen? — bland annat omsättningsskattens återinförande. Tvärtom, i regeringspartiets propaganda finns ett starkt inslag av välvilket, för att inte säga ömhet, mot landets mest konservativa parti, "den gamla slitstarka högern", som det heter hos en socialdemokratisk kåsör. Det är inte fråga om kurtis eller frieri, det är sant. snarare om den nedlåtande gemytlighet som faller sig naturlig mot ofarliga motståndare. Men välviljan är icke desto mindre så påfallande att man finner ledande högermän giriigt sträcka fram de stelfrusna händerna mot denna brasa av skenbar uppskattning.

Inte heller angriper regeringspartiet kommunisterna med någon energi. Visserligen borde det parti som i en kupp av tjeckoslovakisk typ ser målet för sin politik och som på regeringshåll betecknats som en femte kolonn, vara fienden nr 1 för socialdemokratin liksom för andra demokratiska förelser. Men det är inte så. Tvärtom talas det om en "arbetarmajoritet", varmed menas att makten skall stanna hos den grupp av statsråd, ämbetsmän och partifunktionärer som leder de socialistiska partierna. Och halvkommunisterna inom regeringspartiet, nedtystade för ögonblicket, står redo att ånyo öppna förbindelserna med den riktning som företräder den ryska despotin.

I stället reserveras huvudparten av agitationen för folkpartiet. Det är detta parti, till övervåldigande del rekryterat från mellangrupperna och arbetarna, med politisk frihet och sociala reformer på programmet, som utmålas som ett fäste för reaktionen. Det är det parti som vid socialdemokratins sida genomdrev demokratiseringen folkpensioneringen och åttatimmarslagen mot vilket de hätskaste angreppen sätts in.

Förklaringen till detta läge kan te sig enkel. Folkpartiet går framåt, främst just inom arbetarklassen, och det är den farligaste konkurrenten man skall bekämpa. Men detta förklarande är blott ett tecken på att vi kommit till ett vägskäl i svensk politik, att valet mellan socialreformism och socialism för första gången framstår som det väsentliga.

I fråga om socialpolitiken föreligger inga motsättningar. Liberalismen är likaväl som socialdemokratin inställd på fortskridande förbättringar. Det är för att ta det mest aktuella exemplet, självfallet för dem båda att en ökning av den obligatoriska semestern bör komma till stånd så snart den nuvarande krisen bemästrats. Skillnaden ligger på detta område blott däri att enligt liberalismen längre fritid måste förenas med bevarad eller höjd levnadsstandard och att den välståndsökning som sålunda krävs för reformerna blott kan vinnas genom större frihet för näringslivet.

Statens förhållande till produktionen blir alltså den' avgörande stridsfrågan. Skall det nuvarande regeringssystemet betraktas som en inkörsport till planhushållning och socialisering eller som ett krisprovisorium som snarast möjligt bör avvecklas? Socialdemokraternas svar på den frågan är dubbeltydigt. A ena sidan talar man om att regeringar och ransoneringar bör avskaffas. A andra sidan krävs — i efterkrigsprogrammet — än mera långtgående regleringar, och, vad som är än viktigare, en omfattande socialisering på längre sikt förkunnas i partiprogram och av partiledare. Men vem betvivlar att socialiseringen måste inriktning som företräder den ryska despotin.

I stället reserveras huvudparten av agitationen för folkpartiet. Det är detta parti, till övervåldigande del rekryterat från mellangrupperna och arbetarna, med politisk frihet och sociala reformer på programmet, som utmålas som ett fäste för reaktionen. Det är det parti som vid socialdemokratins sida genomdrev demokratiseringen folkpensioneringen och åttatimmarslagen mot vilket de hätskaste angreppen sätts in.

Förklaringen till detta läge kan te sig enkel. Folkpartiet går framåt, främst just inom arbetarklassen, och det är den farligaste konkurrenten man skall bekämpa. Men detta förklarande är blott ett tecken på att vi kommit till ett vägskäl i svensk politik, att valet mellan socialreformism och socialism för första gången framstår som det väsentliga.

I fråga om socialpolitiken föreligger inga motsättningar. Liberalismen är likaväl som socialdemokratin inställd på fortskridande förbättringar. Det är för att ta det mest aktuella exemplet, självfallet för dem båda att en ökning av den obligatoriska semestern bör komma till stånd så snart den nuvarande krisen bemästrats. Skillnaden ligger på detta område blott däri att enligt liberalismen längre fritid måste förenas med bevarad eller höjd levnadsstandard och att den välståndsökning som sålunda krävs för reformerna blott kan vinnas genom större frihet för näringslivet.

Statens förhållande till produktionen blir alltså den' avgörande stridsfrågan. Skall det nuvarande regeringssystemet betraktas som en inkörsport till planhushållning och socialisering eller som ett krisprovisorium som snarast möjligt bör avvecklas? Socialdemokraternas svar på den frågan är dubbeltydigt. A ena sidan talar man om att regeringar och ransoneringar bör avskaffas. A andra sidan krävs — i efterkrigsprogrammet — än mera långtgående regleringar, och, vad som är än viktigare, en omfattande socialisering på längre sikt förkunnas i partiprogram och av partiledare. Men vem betvivlar att socialiseringen måste in-

Cordell Hulls märkliga memoarer
— uppmärksammade över hela världen — äro under utgivning på svenska. Närmaste bokhandel noterar Eder beställning.
NATUR och KULTUR

I DAG
går vi till
STORTORGET kl. 14

Fil. dr Yngve Larsson
talar över ämnet:
"Socialism på prov"
★
Musik av militärorkester
★
Mötesledare: Direktör N. Anstrup

Välj
Folkpartiet
kommer
ERLAND LARSSON RÖTEN KALLENIUS

nebära ett system av ingripanden, direktiv och regleringar, gentemot vilket till och med det nu gällande systemet ter sig som ett frihetens hemvist? Vem betvivlar att den väldiga byråkrati som nu växt upp i krisens skugga kommer att ofantligt utvidgas i det socialiserade samhället? Liberalismens ståndpunkt är däremot klar: regleringssystemet måste avvecklas dess fullföljande skulle medföra den politiska och sociala förbittrens ersättande av ett ohämmat tjänstemannavälde.

Det för årets val utmärkande är utan tvivel att många socialdemokrater — eller personer som länge röstat socialdemokratiskt — på denna avgörande punkt helt delar folkpartiets uppfattning. De önskar inte förstatligande, de är övertygade om dess farsor, de känner ofast redan inför regeringssamhället. Deras åsikter drar dem därför till folkpartiet, medan vanan, miljön, ett slags känslomässig tradition drar dem till socialdemokratin.

På samma sätt förhåller det sig med den andra huvudfrågan i valstriden. Folkpartiet kräver samverkan i regeringen mellan alla demokratiska riktningar. Socialdemokraterna — senast genom hr Skölld — hävdar i regel att majoriteten, även om den blott är 51 procent, ensam skall styra; i varje fall är de motståndare till en samlingsregering. Det stora flertalet väljare önskar, oberoende av partifärg, samma lösning som folkpartiet. Detta är fallet även bland dem som brukar rösta med socialdemokratin.

Bakom de båda berörda principfrågorna framträder alltså en tredje fråga, vars besvarande sannolikt blir avgörande för valets utgång. Skall de många väljare det här gäller rösta efter vana och slentrian, oberoende av sina åsikter i de spörsmål valet avser? Eller skall de låta saken vara bestämmande och sålunda rösta mot regleringar, socialisering och maktmonopol, för sociala reformer och samverkan mellan alla demokrater?

Otillåtna "knuffar i ryggen"

Valmänningen skall ha "en knuff i ryggen, så att de kvicknar till", säger tidningen Folket (s) i Eskilstuna. Sådana knuffar är "demokrati så det känns", "demokrati på bred front", och — heter det vidare med en överlägsen gest — dem tänker socialdemokratiska valledningen gör fortsätta med, hur mycket de ömsinta liberalerna än protesterar. Ja, det stämmer med den skriftliga anmaning som kommunalarbetarna i Uppsala nyss fick motta: en hotfull knuff i ryggen, avslutad med frasen: "Röstlängderna säger oss vilka som deltagit i valet. Låt det icke bli så att det kan påvisas att någon svikit sin solidaritetsplikt." Ingen kunde misstå sig på innebörden i denna varning. Alla måste begripa att den hade formulerats just så för att mottagaren skulle säga sig: Jag hotas av efterräkningar om jag inte handlar partipamparna till behag, jag riskerar att stämplas som förrädare. De som satt i gång denna skrämselappsrat kunde inte inom laglighetens gränser komma närmare användande av tumskruvar på misstänkta och tredskande,

I samma liberala organ som offentliggjort det utsända cirkulåret till kommunalarbetarna — Upsala Nya Tidning med goda försäkringar i arbetarvärlden — meddelas nu att likmanén skrivelse distribuerats även inom andra fackföreningar i staden, bland annat till medlemmar av Postmannaförbundet. De påminnelser och anlagen tyder på ett gemensamt ursprung, ett slags centraldirigering. Man erinrar sig att i samband med en valkonferens i fackföreningsledningen några för några veckor sedan försäkrades det att avdelningarna runt om i landet skulle se till att uppbådet för socialdemokratin blev det största möjliga. Är detta ett av de utlovade ofelbara medlen att "få alla att göra sin plikt"?

Skulle det besannas att Upsalaskrivelsen utgör ett på högsta ort avfattat eller gillat cirkulär, som systematiskt begagnas på alla möjliga håll, så står vi inför en attack mot valfriheten av större format och allvarligare innebörd än någon gång tidigare. Då har robottanken åskådliggjorts längt mera drastiskt än på folkpartiets omdebatterade och ihåldefiltrerade valaffisch. Det är av största vikt att det blir klargjort hur det förhåller sig med den här saken. Har centrala valledningen för regeringspartiet sökt hjälpa den nödställda regeringen genom att utfärda föreskrifter om hur fackföreningsmedlemmar skall bibringas uppfattningen att de utsätts för repressalier — bränmärks som icke-solidariska — om de underlåter att uppträda i enlighet med givna anvisningar? Hittills har alla uppriktiga demokrater varit eniga om att varje form av tvångsgivarvärning av röster är förkastlig. Därför har det också varit en grundregel att noggrant respektera rösthemligheten. Det hör till elementa att exempelvis ett sådant omdömesiöst tilltag som Hanna Rydh-vännernas att kringskicka listor med uppmaning att där anteckna förhandsutfästelser om röstande på dr Rydh överskrider gränsen till det otillåtliga, fastän det i det fallet knappast kan bli fråga om någon hårdare s. k. moralisk press. De socialdemokratiska "knuffarna i ryggen" på arbetarna är brutalare och från allmänt demokratisk synpunkt farligare. De är inte bara en förolämpning mot de närmast utsatta — fackföreningsmedlemmarna betraktas som oförmögna att själva bestämma sitt handlingssätt — värre än detta är att hela valhandlingen skulle snedvridas om påstötningar av detta slag blir motivbildande och spelar en väsentlig roll. Den som i första hand skulle ha förtjänsten av påföreningen, nämligen regeringen, borde själv inse vilken farlig väg man är inne på. Det är emellertid ännu tid att avbryta och förnedrande inpiskningsförsök.

Socialdemokratin tvingas att välja mellan att framstå som representant för ett frånstötande, djupt odemokratiskt likriktningssystem eller att öppet medge att arbetarna har samma rätt som andra medborgare att följa sin övertygelse.

Svenska kommunister har av ryssarna utbildats

till "revolutionära tekniker" på olika områden, alldeles som de tre finska kommunistledarna som nyss utpekades i ett Helsingforstelegram. Det omedelbara anledningen var att myndigheterna äntligen hade kommit att lägga märke till att de var ryska, inte finska, medborgare, följaktligen förhindrade att bedriva politisk verksamhet i Finland. Den reella skillnaden är inte så stor: en kommunist tjänar Ryssland mot sitt ursprungliga fosterland, vare sig han har den ena eller den andra etiketten, vare sig han liksom finska kommunister en längre tid som landsflyktig utbildat sig med tanke på hämndens dag eller som en del av deras svenska meningsfränder frivilligt rest till Ryssland och där studerat teori och militär taktik vid revolutionära utbildningsanstalter. Även den svenska kommunistledaren har sin "divisionsgeneral" Lehén med gatustrider som specialitet, även den har en propagandaexpert Alkiá, flydig att verka som den svenska "folkdemokratins" Goebbels. Och den informationstjänst med förgreningar över hela landet som de finska förrädarna vid behov ställer till ryssarnas förfogande har sin motsvarighet också hos oss.

Moskvaradions berömmande ord om att samarbetet mellan kommunistpartierna i olika länder "aldrig förr varit så omfattande och så effektivt som nu" — främst med sikte på att "upprätta folkdemokratiska regimer" —, detta vitsord är i själva verket en mördande karaktäristik av bland annat de svenska kommunisterna, den krumbuktande radiotalaren Hagberg inbegripen.

PRESSGRANNAR

"Reaktionen" skulle slås tillbaka och "Irrbeten" tryggas vid en kommunistisk valseger, om man får tro ett manifest som partiet nyss har alstrat. Tidningen Arbetaren (synd.) frågar: Hur skulle reaktionen kunna krossas genom en sådan "seger", när kommunismen själv är den värsta form av reaktion som plågar de folk som kommit under dess välde och som hotar andra folks relativa frihet? En gemensam **fiendebild för alla de länder där** holjevismen "segrat" är att frihetten försvunnit:

Överallt är det polisstaten som kommit till makten. Överallt är det den polisorganiserade terrorn över folket som triumferar. Det är polisapparaten och polisspionage på arbetsplatser och ända in i hemmen. Den inåtgar i varje samhällsområden känsla av skräck och otrygghet för att under morgondagen den lilla rest av rörelsefrihet man ännu åtnjuter kan försvinna i den totala ofrihetens järngreppshelvete. koncentrationsläger, tortyrinrättningar och avrättningsmassaller. Ingen organisationsfrihet. Ingen tryckfrihet. Ingen fribet till propaganda. Ingen yttrandefrihet mot de maktägande. Stavarbetet har gjorts till samhällsinstitution. Arbetsmedlöshetsgelse har gjorts till förbrytelse.

Den svenska bolsjevismen har icke anmält någon avvikande mening mot dessa regimer, tvärtom har den ständigt höjt till skyarna de våldskuppar som tid efter annan lagt ett nytt folk in under de bolsjevikiska regimernas hänsynslösa despotism.

Fredagens radiodebatt med kommunisten Hagberg som centralfigur bekräftade att de svenskar som odmjukt tjänar Moskva inte har något att invända mot likriktningen. Tvärtom är denna efterlängtad — våldskuppernas organisatörer beundras som hjältar och förebilder.

Skatteregelns i fråga om bilinkomster stimulerar minst av allt folk till extra ansträngningar för att klara familjebudgeten. Svenska Morgonbladet (fp) håller sig till de illustrationsprov som lagts fram i Dagens Nyheter och tar dem som vägande bevis:

Särskilt är det lätta makar med bilinkomster som drabbas hårt av skatteutbetalbesk. Det uppges nu att man, inom finansdepartementet söker finna utvägar för att rätta till missförhållandena. Det är på tiden.

Men det räcker inte bara med att på nästa års skattesebeller lätta trycka en maning till ökta makar att begära ökat skatteavdrag, som man visst har för avsikt att göra. Det är nödvändigt att ändra avdragsregelerna själva, så att de blir förmånligare utformade:

Som det nu är har de tydligen tillkommit för att minska fritidsarbetet till det ytterstas genom att beskaffa det.

Det måste vara något fel med en skatteiag som i stället för att utrota restaktorerna bara gör dem större. Det måste också vara något fel med en lag som är så konstruerad, att den minskar folks intresse för att ågna lediga stunder åt extraarbete när det faktar arbetsbrist. Det är överallt, I denna realisationsdagar per man ök och då att finner annonserar om att "restdagarna fortfarande veckan ut". Om det nya skattesystemet skall forfattia med att efterlämna lika stora restaktorer som hittills rapporterats i pressen, finns det tydligen på sina håll risk för att restdagarna skall förtsätta livet ut.

Den Wigforssska skattepolitikens bygger på verklighetsfrämmande antaganden om vad som driver människorna att arbeta och göra sitt bästa. De motsvarar inte fi. nansministerns beskrivna idealbild av skattedragare — därför blir hans regeringssystem tärande, i längden förtärande.

Kritiken av det gamla försvaret vill bättra, inte riva ned, hotonar Upsala Nya Tidning (fp), som vänder sig med de övriga påståendena på högerhåll att särskilt folkpartiet verkar "undergrävande":

Det förhåller sig i själva verket så, att folkpartiet i kommunerna och press mer än andra hävdat effektiviseringslinjen. Även denna tidning har upprepade gånger pekat på vissa förlegade drag, som vidlåder vårt nuvarande försvarssystem: de otympliga operativa enheterna, svårighetema att förflytta dem under förhållanden, då man måste vänta bombardemang av förbindelserna, nödvändigheten av mobiliseringsåtgärderna och förödene decentralisering, av större rörlighet och därav betingade organisatoriska omställningar. Men inte nog därmed. Här har också kritvts en effektiviserad utbildning. Vi har påvisat, att i det nuvarande systemet så och så många dagar, timmar, vedror av utbildningstiden går förlorad genom borttkommenderingar av befäl och menige, och i vissa fall genom en mindre lämplig övningsorganisation. Vi har sagt, att frågan om en förkortning av rekrytutbildningen bör omprövas, därest rationaliseringen kan genomföras så, att resultatet blir godtagbart, det vill säga bättre än vad det nu i allmänhet är.

Bortfaller denna förutsättning, så bortfaller också möjligheten till förkortning. Det ligger emellertid i konservativismens väsen att den ogärna vill bryta med det gamla:

"Högsta ledningen" och den "militära sakkunskapen" blir för detta tänkesätt något sakrosankt, som inte bör kritiseras. Därvid välförsätt, att med sakkunskap menas den auktoriserade; fruntersande fackmän av lägre grad har ingen talan. Rent principiellt kan följden av en sådan syn på saken studeras i mellankrigstidens Frankrike.

Med ännu mera katastrofala verkningar om en sådan krigsmakt av förvildrad typ sätts på prov i ett nytt krig.

Ett påpekande att dröjsmålet med planeringen av kaffeimporten i förmning med de elakartade följderna av regeringens ekonomiska politik kunde hota kafferansonerna har Aftontidningen (s) med ett rsakt grupp förvandlat till något helt annat, ett krav på högre kaffepris! Hokus pokus:

Med den nuvarande regeringen vid rodret kan den stora mängden av lägre inkomstgrupper känna sig säkra på en oförändrad och möjligen ökad kaffetilldelning. Skulle den landsskyldiga intrafia, att folkpartiet får hand om tömmarna, så blir en av de omedelbara följderna att de lägre inkomsttagarna får mindre kaffe.

Så skall en kaffekvarn dras — om man är totalt obesvärad av att de man vänder sig mot just sökte säkra allas intressen. Att skjuta denna angelägenhet på framtiden — efter valet — vore detsamma som att **försämra statskorna.**

Edén bildar ministär

Av professor
AXEL BRUSEWITZ

SÖNDAGEN den 14 oktober 1917, då det var klart att Widénmissbyckats i sitt uppdrag att bilda ministär, samlades hos konungen till rådplägning — kronrid skulle man kunna säga — Swartz, Lindman, Hamilton och Trygger. Även drottningen och kronprinsen var närvarande. Det blev ett långt sammanträde, som varade från kl. 10 till 12.30. Frågan gällde vad som skulle göras i den nu uppkomna situationen.

Allmänt ansågs att uppdraget borde gå till Edén, utan reservation i fråga om Brantings intrade i regeringen. Konungen borde dock förbehålla sig att till utrikesminister ej skulle utses någon som ej av konungen kunde godtas. Hellners och Marks von Würtembergs namn diskuterades. Swartz och Lindman uttalade sig mot Hellner. Som f. d. Londonunderhandlare ansågs han alltför ententevänlig. Hamilton och Trygger däremot var ej så rädda för Hellner. Konungen förordrog Marks, men ville ej motsätta sig Hellner om han påförderades. Askilligt resonemang synes ha förts om vad som skulle ske därest Edén ej lyckades eller om han framställde fordringar som konungen ej kunde gå in på. Konungen var orolig för brytning med Tyskland. Han fick ett halvt löfte av högerledarna att kunna räkna på dem för den händelse en sådan brytning på grund av åtgärder från den nya regeringens sida hotade att inträffa.

En timme senare tillkallades Edén och anmodades bilda ministär. Edén redogjorde för det mellan liberaler och socialdemokrater överenskomna regeringsprogrammet, mot vilket konungen i det stora hela ej gjorde några invändningar. Han tog emellertid även med Edén upp frågan om möjligheten av en brytning med Tyskland och förklarade att han under inga förhållanden ville vara med därom. Edén svarade att han ville undvika brytning såväl med Tyskland som med västmakterna, men kunde inte på förhand avge något bindande löfte om hur regeringen skulle ställa sig i en framtida, möjligtvis ytterst konfliktsituation. Efteråt omtalade konungen samtalet för Swartz och Lindman och beslutade därav hjälp därest en konflikt med Tyskland hotade att uppkomma. I nödfall måste man vädja till landet genom nya val. Swartz och Lindman förklarade sig nu, efter vad det vill synas på ett mera bindande sätt än förut, beredda att i en sådan situation ställa sig till förfogande.

Beträffande personvalet hade Edén fria händer. "Nu tar jag vem de föreslår, både Påboda och Palmstierna", lär konungen ha yttrat till general Tingsten. Efter att ha mottagit regeringsuppdraget uppsökte Edén omedelbart Branting. Han nämnde för honom att han som socialdemokratiska medlemmar i regeringen utom Branting själv, som erbjöds finansministerposten, länkt sig Palmstierna (sjöminister) och Rydén (civilministerminister) samt enderas av juristerna Akerman, Schlyter och Undén som konsult. Vid ett sammanträde kort efteråt med den socialdemokratiska partistyrelsen för behandling av personfrågorna meddelade Branting de av Edén nämnda namnen. (Undéns förekommer dock ej i styrelseprotokollet.) Styrelsen var enig om att för sin del framföra Branting, Palmstierna och Rydén samt efter förslagsvotering Undén, varom Edén strax efter sammanträdet underrättades. Vidare föreslogs som femte medlem Sandler, ett förslag som dock av Edén avböjdes.

Endast med största svårighet

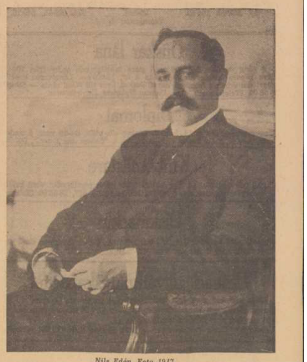

Nils Edén. Foto 1917.

fick man med Rydén, som till sitt uppdrag hade han ett långt samtal med Påboda, vars medverkan han betraktade som en förutsättning för hela ministärbildningen. Han lyckades avpressa honom löfte att, nu för fjärde gången, åta sig jordbruksministerposten. Påboda uppställde dock som villkor dels att ytterligare två medlemmar av Staaffs andra ministär skulle gå med, dels att han själv skulle få rätt avgå när han fann det lämpligt. Det senare villkoret avvisade Edén, men var så mycket heller med om det förra som det hjälpte honom vid överläggningen av Schotte och Petrén. Utan alltför stora svårigheter synes Edén ha fått med E. A. Nilsson som krigsminister och Eliel Löfgren som justitieminister. Den senare posten hade först erbjudits Nils Alexanderson, som ej ansett sig kunna motta den.

Till utrikesminister var Edén beslutен förvärva Hellner, redan tidigare vänsterns kandidat till denna post, för vilken han hade utmärkta förutsättningar. Konungen uttalade sig först för Marks von Würtemberg, men synes gunstа lätt ha accepterat Hellner, sin gamle rådgivare under striderna med Staaff. Ur vissa synpunkter fann han till och med Hellner mera tilltalande än Marks. "Ser du, Marks von Würtemberg är så överlägsen, kunnig på alla områden", förklarade konungen till en av de avgående statsrådsmedlemmarna, "gentemot honom kan jag ej göra mig gällande — annat är det med Hellner —, han är ju just stryvare än jag, så med honom kan jag nog reda mig bättre." Hellner befanns emellertid ytterst ovillig. Konungen och kronprisen sökte övertala

SF
Engnell—Fridrichsen
Svenskt Bibliskt Uppslagsverk
BAND I A-K
nu under utsändning
Oumbärligt standardverk för den religiöst-kulturella intresserade. Utarbetat under medverkan av den främsta nordiska expertisen. Högklassig utstyrsel. Genom bokhandeln eller direkt från förlaget.
SKOLFÖRLAGET · GÄVLE

DISKUSSION
Statsminister TAGE ERLANDER — Professor BERTIL OHLIN
socialdemokraterna — folkpartiet
VASAPARKEN den 9 sept. kl. 19.30
Fritt inträde — Högtalare
Stockholms Arbetarekommun — Folkpartiet i Stockholm

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.